

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1817/2024
15.08.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Нишавић, адвокат из ..., против туженог Друштва за вршење курирских услуга YU-PD Express d.o.o, Београд, чији је пуномоћник Душан Обренчевић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2431/23 од 06.02.2024. године, у седници одржаној 15.08.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2431/23 од 06.02.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П1 644/21 од 11.04.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је ништава одредба члана 8. део става 4. Уговора о раду од 03.02.2020. године, у делу којим се наводи да овако одређена основна зарада је већ увећана за 26% на име прековременог рада, који је запослени дужан да обавља у складу са законом и то без обзира да ли се прековремени рад обавља или не. Ставом другим изреке, утврђено је да је ништава одредба члана 8. став 5. Уговора о раду од 03.02.2020. године, којом је одређено да овако одређена зарада се састоји од зараде за обављени рад за стандардни учинак и пуно радно време, као и увећање у висини законом прописаног минимума по основу прековременог рада који је запослени дужан да обавља у складу са законом, а који чини саставни део зараде без обзира да ли се прековремени рад обавља или не. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име остварених 436 часова прековременог рада у 2020. години исплати 95.008,83 динара, са законском затезном каматом за сваки доспели месечни износ посебно, како је изреком наведено. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 138.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2431/23 од 06.02.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда, и одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, у смислу члана 403. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију и определио трошкове састава ревизије.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, у парницама из радног односа, о дозвољености ревизије одлучује се на основу одредбе члана 403. став 3 истог закона којом је прописано да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбом поднетом суду 08.06.2021. године, тражи се утврђење ништавости одредбе члана 8, део става 4. и став 5. Уговора о раду закљученог 03.02.2020. године, које се односе на прековремени рад и исплату 95.008,83 динара, на име прековременог рада са законском затезном каматом.

Имајући у виду да предмет тражене правне заштите, није заснивање, постојање и престанак радног односа, код којих парница, у смислу члана 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена, већ заштита права из радног односа која се односи на утврђење ништавости одредбе уговора о раду у делу који се односи на прековремени рад и исплату, по оцени Врховног суда, дозвољеност ревизије у парницама из радног спора, као у конкретном случају, цени се према вредности главног захтева, а то је у конкретном случају 95.008,83 динара.

Следом наведеног, произлази да, у конкретном случају, вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Стога је Врховни суд оценио да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд одлучио је као у ставу првом изреке.

Тужиоцу не припадају трошкови на име састава одговора за ревизију, јер исти, у смислу члана 154. ЗПП нису били нужни за одлучивање о ревизији, па је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**